

Arrest

nr. 186 472 van 5 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 3 mei 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 april 2014 houdende de terughrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LONDA SENGI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij beslissing van 26 november 2009 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot een verblijf op grond van de artikelen 9*bis* en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 april 2017 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot terughrijving genomen. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 28-04-2017 om 07:18 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GCAA/R, Luchthaven ZAVENTEM,

werd door ondergetekende I.P.

de heer/mevrouw:

(...)

houder van het document Verblijfskaart van België nummer 261022350

afgegeven te Evere op 18/05/2016

afkomstig Uit Kinshasa met SN359 {het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, j krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het | | verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid.

1V2T

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKE NE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKE NE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.

Dossiernummer: X

X (B) is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1 V2°)

Reden van de beslissing: Document; Paspoort van Dem Rep Congo, Vervalsing: Valse immigratiestempels”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er op te wijzen dat de beslissing van 28 april 2017 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, een maatregel van vrijheidsberoving is zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet

bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Daarnaast beroept de verzoekende partij zich op machtsoverschrijding en een manifeste appreciatiefout.

Haar enig middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“Que la requérante invoque la violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs tel que prévu par l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur les Étrangers.

Qu'eu égard au fait que l'intéressée est admise au séjour en Belgique et est une personne particulièrement vulnérable, souffrant d'une maladie chronique depuis des années, que l'acte incriminé repose sur un faux cachet qui serait apposé dans son passeport.

Qu'alors même que celle-ci a quitté le Royaume pour se rendre en République Démocratique du Congo, sans qu'à l'aéroport, pareil grief ne lui soit notifié.

Que cette décision querellée emporte une motivation inadéquate et insuffisante, et n'aborde nullement la situation particulière de la requérante, liée notamment à sa vie familiale ainsi qu'à la pathologie dont elle souffre, de sorte qu'en cas de retour dans son pays d'origine, la République Démocratique du Congo, elle sera privée de soins.

Que cette motivation occulte absolument la situation particulière de la requérante, qui a un enfant mineur en Belgique, dont elle assure seule l'entretien, l'éducation et l'instruction.

Qu'il apparaît que le délégué de Monsieur le Secrétaire d'État à la Politique de Migration et d'Asile n'a pas fait mention du fait que la requérante a un enfant mineur, sur lequel elle assure seule l'autorité parentale et que l'intéressée souffre, en outre, d'une maladie chronique grave qui ne peut être soignée dans son pays d'origine.

Qu'il en résulte que la décision de refoulement n'est pas adéquatement ni suffisamment motivée.

Que par ailleurs, cette décision est d'autant plus incompréhensible que la requérante dispose même d'un ancien passeport, qu'elle avait utilisé précédemment (pièce n°3).

Que cela étant, l'intéressée aurait effectivement pu ne pas présenter le passeport litigieux, si elle avait su que celui-ci était entaché d'un faux cachet. Qu'elle se trouve bel et bien en possession d'un passeport valable.

Que de plus, le délégué de Monsieur le Secrétaire d'État à la Politique de Migration et d'Asile n'a manifestement pas tenu compte de l'ensemble de la situation de la requérante, notamment en omettant d'invoquer la circonstance que l'intéressée a un enfant mineur, de trois ans, scolarisé en Belgique, ainsi que la circonstance que celle-ci souffre d'une maladie incurable et grave.

Que, s'agissant de la violation de l'article 3 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme, en cas de retour, celle-ci ne pourra se faire soigner adéquatement dans son pays de provenance, la République Démocratique du Congo.

Qu'elle ne pourra pas non plus bénéficier d'un suivi adéquat de sa maladie.

Qu'il n'a jamais été contesté que le fait de refouler un étranger dans un pays où il ne pourra bénéficier des soins appropriés pose problème au regard de l'article 3 de la Convention 3

Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme. Que cette protection voulue par l'article 3 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme a un caractère absolu et qu'elle ne tolère aucune exception (Conseil d'État, 6 juillet 2001, n°97.536, R.D.E., 2001, 469, note ; Conseil d'État, 22 octobre 2001, n°100.001).

Que de surcroît, la requérante mène une vie familiale avec son enfant mineur, et qu'elle devra l'interrompre en cas de refoulement.

Que cet enfant mineur, âgé de trois ans, fréquente un établissement d'enseignement scolaire de la place. Que l'ingérence occasionnée par l'acte de refoulement n'est pas valablement justifiée.

Qu'ainsi, la requérante invoque la violation de l'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme.

Que l'intéressée vit en Belgique avec son enfant admis également au séjour en Belgique, en âge de scolarité. Qu'en pareil contexte, l'autorité se devait de tenir compte de cet élément, préalablement à la notification de l'acte de refoulement.

Qu'outre l'impossibilité médicale de quitter le territoire belge, la requérante a également une interdiction familiale, fondée sur le prescrit de l'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme.

Que cette décision de refoulement est incompatible avec le droit à la vie familiale.

Que conséquemment, la décision présentement querellée procède de l'excès de pouvoir, de l'erreur manifeste d'appréciation, et a été prise au mépris des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur les Étrangers.

Qu'elle a, enfin, été prise en violation des articles 3 et 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et du principe général de bonne administration."

De verzoekende partij voert aldus aan dat zij toegelaten is tot een verblijf in het Rijk, dat zij een kwetsbaar persoon is daar zij lijdt aan een chronische aandoening gedurende jaren. Zij wijst er op dat haar wordt tegengeworpen dat er valse stempels in haar paspoort zouden staan, terwijl haar deze grief niet werd tegengeworpen op de luchthaven wanneer zij België verliet. Voorts meent zij dat de bestreden beslissing een inadequate en onafdoende motivering bevat daar deze geenszins ingaat op haar specifieke situatie die gelieerd is aan haar familieleven en haar gezondheidsproblemen, daar ze bij een

terugkeer naar haar land van herkomst de nodige zorgen niet zal krijgen. Zij wijst er op dat zij een minderjarig kind heeft in België waarvoor zij alleen instaat. Zij wijst er op dat de gemachtigde geen melding heeft gemaakt van een minderjarig kind waarover zij alleen het ouderlijk gezag uitoefent en van het feit dat zij lijdt aan de ernstige chronische ziekte die niet kan verzorgd worden in het land van herkomst. Zij betoogt dat daarenboven de beslissing tot terugdrijving niet te begrijpen is daar zij over een oud paspoort beschikt dat vroeger gebruikt werd, dat zij aldus de mogelijkheid had gehad om het betwiste paspoort niet te tonen indien zij geweten had dat het valse stempels bevatte, dat zij wel degelijk in het bezit is van een geldig paspoort. Zij wijst er nogmaals op dat de gemachtigde het geheel van elementen niet in rekening heeft gebracht zoals de aanwezigheid van een minderjarig kind dat naar school gaat in België alsook dat zij lijdt aan een ernstige ongeneesbare ziekte. Zij wijst er op dat het terugsturen naar een land waar men niet kan genieten van de nodige zorgen problemen oplevert ten aanzien van artikel 3 van het EVRM, dat zij ook haar familiaal leven met haar minderjarig kind moet onderbreken, dat de inmenging niet gerechtvaardigd is. Zij meent dat de verwerende partij rekening had dienen te houden met dit element.

4.3.2.2. Er dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit het middel blijkt ook duidelijk dat de verzoekende partij kennis heeft van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing. *Prima facie* blijkt een schending van de formele motiveringsplicht of van de aangehaalde wetsbepalingen dan ook niet.

4.3.2.3. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

4.3.2.4. De *in casu* bestreden beslissing vindt zijn grondslag in artikel 3, eerste lid, 1) en 2° van de vreemdelingenwet; bepaling die stipuleert als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

In de bestreden beslissing tot terugdrijving wordt gemotiveerd dat het paspoort van de verzoekende partij valse immigratiestempels bevat, dat het door de verzoekende partij gebruikte reisdocument wordt beticht van valsheid en gerechtelijk wordt in beslag genomen en de verzoekende partij aldus niet meer beschikt over enig geldig reisdocument zodat haar de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd omdat ze niet in het bezit is van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten en omdat ze in het bezit is van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument.

4.3.2.5. De verzoekende partij betwist het feit dat haar paspoort valse immigratiestempels bevat niet, doch stelt enkel dat zij hiervan niet op de hoogte was, ook een geldig paspoort bezit en dat zij België kon uitreizen met het paspoort.

4.3.2.5.1. Waar de verzoekende partij betoogt dat haar niet werd tegengeworpen dat er valse stempels in haar paspoort zouden staan wanneer zij België verliet, wijst de Raad er op dat dit element geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Luidens de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij de toegang tot het grondgebied geweigerd op grond van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt op grond van de vaststellingen in het administratief dossier gesteld dat het paspoort vals is daar het valse immigratiestempels bevat zodat het

gebruikte reisdocument van valsheid wordt beticht en gerechtelijk wordt in beslag genomen waardoor de verzoekende partij aldus niet meer beschikt over enig geldig reisdocument en in het bezit is van een vals reisdocument. Het feit dat de verzoekende partij niet op de hoogte was van de aanwezigheid van de valse immigratiestempels alsook het feit dat bij haar vertrek uit België niet zou zijn opgemerkt dat haar paspoort valse immigratiestempels bevatte, toont op zich nog niet het foutief of kennelijk onredelijk karakter van voormelde motieven aan. Ten overvloede wijst de Raad er op dat, gezien het gaat om valse stempels, niet met zekerheid kan gesteld worden dat deze reeds in het paspoort aanwezig waren voordat de verzoekende partij België op 20 april 2017 verliet.

4.3.2.5.2. Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat zij, indien zij had geweten dat er valse immigratiestempels in haar paspoort stonden, een oud paspoort had kunnen gebruiken, dat zij wel degelijk in het bezit is van een geldig paspoort, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij bij haar aankomst in België in het bezit was van een geldig paspoort doch enkel van een paspoort met valse immigratiestempels. Dit wordt op zich door de verzoekende partij niet betwist. Waar zij er op wijst dat zij in het bezit is van een geldig paspoort en verwijst naar de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken, meer bepaald een paspoort op haar naam geldig van mei 2010 tot mei 2015, stelt de Raad vooreerst vast dat de geldigheidsduur van dit paspoort overschreden is. Bovendien kan enkel vastgesteld worden, en dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist, dat de verzoekende partij niet in het bezit was van voormeld paspoort bij haar aankomst in België, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Betreffende het bijvoegen van een kopie van een 'attestation tenant lieu de passeport van 2 mei 2017', waarvan het origineel getoond werd ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij er hoe dan ook geen rekening mee kon houden, zoals de raadsheer van de verzoekende partij ter terechtzitting overigens zelf ook opmerkt.

4.3.2.5.3. De verzoekende partij gaat met haar kritiek niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of uitgaande van onjuiste gegevens zou hebben geoordeeld dat de verzoekende partij een paspoort met valse immigratiestempels heeft overgemaakt, dat het door de verzoekende partij gebruikte reisdocument wordt beticht van valsheid en gerechtelijk wordt in beslag genomen en de verzoekende partij aldus niet meer beschikt over enig geldig reisdocument zodat haar de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd.

4.3.2.6. Betreffende het argument van de verzoekende partij dat zij een minderjarig kind heeft dat in België schoolloopt en dat de verwerende partij nagelaten heeft hiermee rekening te houden, wijst de Raad er op dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er sprake is van het feit dat de verzoekende partij een in België verblijvend minderjarig kind heeft, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent geen onderzoek te hebben verricht of te hebben gemotiveerd. Hetzelfde geldt voor de kritiek van de verzoekende partij dat de verwerende partij geenszins ingaat op haar specifieke situatie die gelieerd is aan haar gezondheidsproblemen, daar ze bij een terugkeer naar haar land van herkomst de nodige zorgen niet zal krijgen.

4.3.2.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt op het eerste zicht niet voor, terwijl de verzoekende partij *prima facie* ook niet aantoonbaar dat er enig ander beginsel van behoorlijk bestuur geschonden is of dat er sprake is van machtsoverschrijding of een manifeste appreciatiefout.

4.3.2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven

dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

De verzoekende partij betoogt dat zij een minderjarig kind heeft dat geboren werd op 29 juni 2013 en dat bij haar gedomicilieerd is, dat zij als enige het ouderlijk gezag over het kind uitoefent en dat het kind in België naar school gaat. Zoals reeds aangegeven blijkt nergens uit het administratief dossier dat de verzoekende partij een minderjarig kind heeft. Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een 'composition de menage' (gezinssamenstelling), afgegeven in Evere op 26 april 2017 waaruit blijkt dat de verzoekende partij samenwoont met een meisje A.L.N.B. dat geboren is op 29 juni 2013, doch waaruit geenszins blijkt dat dit meisje de dochter van de verzoekende partij is. Ook uit het door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde attest van inschrijving als regelmatig leerling of student in een onderwijsinstelling blijkt niet dat het meisje A.L.N.B. de dochter is van de verzoekende partij. Overigens wijst de Raad er op dat de verzoekende partij een stuk voorlegt, het 'attestation tenant lieu de passeport', dat volgens haar raadsheer werd opgemaakt op basis van haar paspoort geldig van mei 2010 tot mei 2015, en dat dit stuk een pagina voorziet voor het vermelden van kinderen en dat deze pagina niet ingevuld is. Ten overvloede wijst de Raad er ook nog op dat bij het nagaan van de gegevens van de verzoekende partij in het wachtregister niet is gebleken dat het kind A.L.N.B. vermeld wordt als kind van de verzoekende partij.

De verzoekende partij heeft aldus *prima facie* geen gezinsleven met het kind A.L.N.B. aangetoond, zodat zij op het eerste zicht niet dienstig de schending van artikel 8 van het EVRM omwille van een beschermingswaardig gezinsleven kan aanvoeren.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat indien er sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst. Het enkele feit dat het kind A.L.N.B. schoolloopt in de eerste kleuterklas in België kan bezwaarlijk aanzien worden als een onoverkomelijk hinderpaal.

4.3.2.9. Er dient ten slotte te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen alsook de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De verzoekende partij voert in de feitenuiteenzetting aan dat zij ernstige gezondheidsproblemen heeft, dat zij lijdt aan een chronische ziekte, dat zij lijdt aan ernstige dermatologische infecties en gevolgd wordt door een geneesheer, dat zij een afspraak heeft op 5 mei 2017. In haar enig middel betoogt zij dat zij een kwetsbaar persoon is daar zij sinds jaren lijdt aan een chronische aandoening. Zij stelt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst de nodige zorgen niet zal krijgen, dat zij lijdt aan een ernstige ongeneesbare ziekte. Zij wijst er op dat het terugsturen naar een land waar men niet kan genieten van de nodige zorgen problemen oplevert ten aanzien van artikel 3 van het EVRM.

Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij medische attesten van 2014, 2015 of 2016. Uit een attest van 20 mei 2015 blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan 'Erythema exsudativum multiforme major post Herpes Simplex', dat ze preventief Acyclovir krijgt en Medrol bij opstoot. Uit een attest van 17 augustus 2015 of 2016 blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan 'Erythema exsudativum multiforme bij recidiverende herpes infectie', dat de verzoekende partij werd opgenomen via spoedgevallen op de afdeling dermatologie vanwege een 'EEM bij bekende recidiverende herpes vaginalis' ondanks onderhoudstherapie met Acyclovir, dat de patiënte verder in goede gezondheid is, dat zij thuismedicatie krijgt, zich niet ziek voelt maar wel moe. Daarnaast voegt zij een kopie van een medisch attest van 28 april 2017 waarin door een arts gesteld wordt dat de verzoekende partij ernstige chronische medische problemen heeft (waarvan één van de orde 'système et auto-immunitaire') en dat zij hierdoor regelmatig zorgen nodig heeft, soms in ziekenhuizen, dat zij in deze context een regelmatige opvolging nodig heeft, waarna de medicijnen opgesomd worden (Acyclovir, Medrol, Omeprazole, 'bain de bouche

en magistale') en gesteld wordt dat de verzoekende partij door deze problemen zich vaak in een moeilijke en zieke toestand bevindt en op ogenblikken in de onmogelijkheid is om te werken.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering waar zij in haar feitenuitspraak aanvoert dat zij een afspraak heeft op 5 mei 2017.

Uit de attesten blijkt op het eerste zicht niet dat de medische problematiek een teruggrijving naar het land van herkomst, waar de verzoekende partij net een week heeft verbleven, in de weg zou staan omwille van strijdigheid met artikel 3 van het EVRM. De medische stukken tonen niet aan dat de verzoekende partij zou lijden aan een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.), noch dat er sprake zou zijn van 'andere uitzonderlijke gevallen' waarbij humanitaire redenen van dwingende aard zich verzetten tegen een overdracht (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom, §43). In de zaak Paposhvili werden deze 'andere uitzonderlijke gevallen' omschreven als gevallen waarin er, ofschoon er geen imminent levensgevaar dreigt, risico bestaat dat betrokkene wegens afwezigheid van adequate behandeling of het gebrek aan toegang tot deze behandeling zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand die zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 13 december 2016, Grote Kamer, nr. 41738/10, Paposhvili v. Belgium, §183).

De verzoekende partij maakt met het eenvoudig voorleggen van voormelde medisch attesten die wijzen op de aandoening 'Erythema exsudativum multiforme bij recidiverende herpes infectie' en waaruit blijkt dat de verzoekende partij medisch opgevolgd wordt en medicijnen neemt, niet aannemelijk dat zij bij afwezigheid van een behandeling zal blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidstoestand die zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting. Bovendien blijft de verzoekende partij steken in een bloot betoog aangaande het gegeven dat er geen behandeling zou zijn in het herkomstland. Zij beperkt zich tot de bewering dat de nodige zorgen niet kunnen bekomen worden in het land van herkomst, doch maakt dit geenszins op een concrete wijze aannemelijk. Uit de bijlagen van het verzoekschrift blijkt niet dat de voorgeschreven behandeling en opvolging niet beschikbaar en toegankelijk zijn in Congo.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de kopie van het attest van 28 april 2017 een eigenaardigheid bevat daar bovenaan het attest, in de rechterbovenhoek, de datum 16 maart 2017 te lezen is en onderaan aldus de datum 28 april 2017. De raadsheer van de verzoekende partij betoogt ter terechtzitting dat het document reeds bestond voor het vertrek van de verzoekende partij doch dat het ge-up-dated werd door de dokter ter ondersteuning van onderhavig beroep, doch merkt de Raad op dat dit betoog niet kan overtuigen daar het mogelijk moet geweest zijn, indien de arts een door hem opgesteld document ter wille van onderhavig verzoekschrift wou 'updaten', om de reeds vermelde datum in de rechterbovenhoek aan te passen.

De verzoekende partij toont bijgevolg op het eerste zicht niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk.

4.3.2.10. Het enig middel is niet ernstig.

4.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizendzeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

de heer H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

N. VERMANDER